

HOMILIA DE LA SOLEMNE MISSA MAJOR DE SANT NARCÍS

29 d'Octubre de 2017

Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona

Vicari general, rector de la basílica, degà i membres del Capítol Catedral, preveres, diaques, seminaristes, acòlits.

Germanes i germans.

Una salutació cordial i agraïda a les nostres autoritats: Sra. alcaldessa i regidors/es, president i diputats de la Diputació, i altres autoritats. Salutació agraïda, perquè som conscients que com a representació dels ciutadans participeu d'una celebració cristiana, però que alhora és expressió d'unes arrels que han configurat i configuren la nostra ciutat i el nostre Bisbat.

Celebrem aquesta festa de sant Narcís amb preocupació pels esdeveniments que hem viscut i vivim aquestes darreres setmanes. Malgrat tot, la responsabilitat i l'esperança ens motiven a celebrar aquestes fires amb diversitat de sentiments, però alhora també gaudint de la festa.

Acolliu la reflexió pensant en el testimoni del nostre patró, sant Narcís, convençut –com escriu sant Pau– del fet que

*«L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia,
sinó de fermesa, d'amor i de seny» (2Ti 1,6).*

1. NECESSITAT DE TESTIMONIS DE JESUCRIST, CONVENÇUTS, CORATJOSOS I JOIOSOS.

El testimoni és el qui comunica la seva pròpia experiència: «A mi m'ha passat, jo ho he vist, he fet experiència...». El testimoni de Jesucrist i del seu Evangeli de salvació és aquell que comunica la seva pròpia experiència de trobada amb el Senyor, i de com aquesta trobada –amarada d'amor, de coneixement i viscuda en l'Església– ha canviat la seva vida, i considera que és prou fecunda per canviar la vida de les persones i influir en la dels pobles.

Sant Narcís, el nostre patró, bisbe d'aquesta Església de Girona, ha estat un d'aquests testimonis fins a les darreres conseqüències, fins a donar la vida per ser coherent amb les seves conviccions.

2. COM ESDEVENIM TESTIMONIS?

Quines exigències demana el testimoniatge?

- Estar arrelats en Jesucrist, perquè hem fet l'experiència de trobar-nos amb ell personalment, ens ha captivat i és el centre de la nostra vida.
- Per viure en Crist cal la comunió amb ell per mitjà de la pregària i dels sagraments. «Si no resteu units a mi no podreu donar fruit».
- El testimoniatge demana la confiança en l'amor de Déu el Pare i deixar-se conduir per l'Esperit, molt especialment en els moments de dolor, sofriment i d'incomprensió que cal viure.
- I alhora, estar atents per estimar i servir les persones i la societat.

Què ens demana avui aquest amor a les persones i al país, a Catalunya?

- Preguar molt intensament al Senyor de la Pau i de la justícia.
- El respecte a la dignitat de la persona, de tota persona, als seus drets, al seu pensament, a les seves decisions, tot i que siguin diferents de les nostres. Tots som fill de Déu.
- En aquests moments estem convidats a esdevenir constructors de reconciliació, de pau i de convivència amb molta serenitat. En situacions de conflictes i de tensions, el perill és tergiversar la veritat, convertir en

enèemics els qui són diferents, limitar la llibertat i altres drets. Cal esdevenir factors de convivència, sense renunciar a les legítimes aspiracions, però emmarcant-les en la negociació, perquè els conflictes se superen amb acords, siguin a curt o a llarg termini.

- Alhora, cal contemplar les persones i les seves necessitats, no des de les dades fredes dels observatoris econòmics, polítics i socials, sinó adonant-nos de com i de què realment viuen aquestes persones. Perquè, per exemple, la millora econòmica que donen les estadístiques no es correspon amb la capacitat real de moltes famílies de poder viure dignament.

- També esdevenim testimonis cercant i oferint una proposta de felicitat, de realització personal, de sentit a la vida. Recordem les benaurances de Jesús. Però cal mostrar-ho amb l'exemple, i no limitar-nos a anunciar-ho. Només una actitud de joia personal i de convenciment en la vivència cristiana pot portar els altres fer-se preguntes i a interessar-s'hi.

3. AGRAÏMENT ALS TESTIMONIS DEL NOSTRE TEMPS.

En aquesta celebració, tanmateix, vull donar gràcies a tots els germans i germanes pel seu testimoniatge cristià, sovint en situacions familiars, socials, professionals, en cercles d'amics, en els quals es respira fredor religiosa, la sospita que la fe no és Bona Notícia, l'abandó de l'Església, i també una bona dosi d'ignorància sobre la proposta cristiana.

He palpat l'esforç de pares i mares per transmetre la fe als seus fills, i també el seu sofriment quan, aparentment, aquests deixen de creure, de pregar o de celebrar la fe.

Sóc testimoni de l'interès de molts avis per recordar als pares, als seus fills i filles, que és molt important educar els seus néts com a cristians.

Conec i valoro el gran esforç de la majoria de capellans i diaques per oferir Jesucrist a les persones. No és pas per un interès personal de fer mèrits o d'esperar reconeixements, sinó perquè estimen les persones. I quan s'estima, es dona tot el que vius, posseeixes i consideres un gran tresor que ofereix vida, sentit, amor, fortalesa, esperança i felicitat.

Des de sant Feliu, el primer màrtir, passant per sant Narcís, i fins avui, les nostres parròquies s'han esforçat per donar testimoni ferm de Jesús. Cal fer esment de la responsabilitat dels consells pastorals, de la missió educadora en la fe de tants i tants catequistes, dels responsables de la litúrgia, dels visitadors dels malalts; dels qui s'han fet responsables de servir els qui més ho necessiten, des de les Càritas parroquials i altres institucions.

No oblidem, ans al contrari, els responsables d'acompanyar els joves i ajudar-los a descobrir Jesucrist per mitjà de les activitats pastorals pròpies. En aquests moments, a les parròquies, a la universitat, a les escoles, tenim el goig de contemplar el procés personal de nois i noies que s'adonen i viuen el que significa la proposta cristiana. Reconec, alhora, el treball de les escoles cristianes i l'esforç dels moviments d'educació cristiana en el temps lliure.

També vull donar gràcies a les comunitats de religiosos i religioses, per la seva vida de consagració a Déu i de servei als altres; pels seus compromisos de pregària, de pobresa, de castedat i d'obediència, ja que són un referent per a tots nosaltres.

També, d'alguna manera, esdevenen testimonis de la proposta de Jesús aquells que, sense anomenar-lo, sense la consciència d'una fe explícita, tant en el seu entorn personal com professional i social exerceixen les obres de misericòrdia.

4. DIFICULTATS EN EL TESTIMONIATGE.

Tanmateix, aquest reconeixement no ens ha de fer oblidar les nostres febleses, limitacions, incoherències... i les dificultats per donar testimoni.

- El costum i la rutina ens han esmussat la joia de la fe. La fredor religiosa i l'absència de Déu en l'ambient social també ens afecten.
- Ens costa estimar sense esperar res a canvi; servir amb humilitat exercint les responsabilitats que tenim; donar raó de la nostra fe i de les nostres conviccions quan sembla que no palpem cap resultat, que ningú no en fa cas, i que més aviat ens sentim senyalats.
- La duresa de la vida ens pot fer dubtar de si hi ha Bona Notícia, de si l'Evangelí és real, per viure'l, o si és un somni, una utopia.

5. EL TESTIMONI HA D'ASSUMIR LA CREU.

Els testimonis de l'Evangelí hauran de sofrir a causa del seu testimoniatge, com Jesús mateix ens ha recordat: *«El servent no és més que el seu amo. Així com m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres»*.

En algunes situacions cal insistir en la necessitat d'assumir la creu, les incomprendiments i els sofriments.

També nosaltres som provats en la nostra fe i en el nostre testimoniatge. Provats interiorment per les dificultats, foscors, temptacions d'abandó i cercar altres camins que semblen oferir més vida, més felicitat, més realització.

Provats per les crítiques externes, les serioses i les frívoles. Les serioses, que normalment provenen del mal i del sofriment que experimentem.

Provats perquè vivim el misteri del rebuig a causa de la fe, quan el que volem és oferir el millor tresor i fer el bé a tothom.

Podem pensar en els sofriments que avui comporta ser testimoni de Jesús, en les dificultats que us heu trobat... Però, sobretot, us recordo que hem rebut un esperit de fermesa i de fortalesa.

Cal sofrir amb constància les proves, a semblança de sant Narcís i tants altres màrtirs del Crist.

L'EUCARISTIA.

En l'Eucaristia, acollim el Senyor, pa viu baixat del cel per donar vida al món, i li supliquem: Senyor, que la nostra fe cristiana sigui més ferma, viscuda amb joia, sense por i proposada amb amor, a semblança dels màrtirs, i molt especialment de sant Feliu i de sant Narcís.